

[Finansministeren.]

eneste parti her i folketinget, der ikke har fremsat noget forslag, men det er også venstre, der hele tiden kører agitationen. Muligvis kommer der et forslag, så kan man jo se på det.

Hr. Juul-Madsen spurgte direkte, om jeg ville være med til en drøftelse af spørgsmålet om lejeværdien i skatte- og afgiftsudvalget. Jeg er enig med hr. Juul-Madsen i, at det er i skatte- og afgiftsudvalget, disse spørgsmål hører hjemme. Det er skatte- og afgiftsudvalget, der behandler ligningsloven. Statsministeren har svaret på regeringens vegne, men jeg vil gerne sige, og det svar tror jeg ikke opfylder hr. Juul-Madsens ønske, at vi kan jo altid drøfte tingene i skatte- og afgiftsudvalget. Hvis de konservative i skatte- og afgiftsudvalget beder om samråd med finansministeren for at drøfte disse spørgsmål, så kan vi gøre det, men der ligger altså ikke heri noget tilsagn om at tage hele denne lovgivning op til en fornyet overvejelse.

(Kort bemærkning).

Juul-Madsen: Jeg stillede det spørgsmål til finansministeren, om han ville forhandle og overveje ligningsloven i skatte- og afgiftsudvalget. Finansministeren siger, at jeg har ret i, at denne sag hører hjemme i skatte- og afgiftsudvalget, og finansministeren siger, at han da altid gerne vil forhandle og tale om en ting. Men jeg forstod også, at finansministeren ikke i denne sag havde til hensigt at føre en forhandling på en sådan måde, at han sammen med os andre søgte frem til en løsning af sagen, en ny løsning. Det var jo det, det konservative folkeparti efterlyste, og jeg må derfor betragte finansministerens svar på det spørgsmål, jeg stillede, som utilfredsstillende.

Økonomiministeren (Per Hækkerup): Først et svar på et mindre spørgsmål. Jeg tror, det er 3 af ordførerne, der har gjort opmærksom på, at det lovforslag til regulering af kreditformidlingen, som vi har fremsat skriftligt, ikke var tilgængeligt for medlemmerne. Hertil kan jeg kun sige, at det er afleveret i morges kl. 8.30 i bureauet, og det må vel så være tekniske forhold, der har gjort, at det først på et senere tidspunkt er

fremkommet derovre i reolen, hvor forslagene fremlægges. Jeg har for en sikkerheds skyld set efter; det ligger altså i reolen. Men jeg beklager, hvis der skulle have været en sådan teknisk fejltagelse.

Dernæst vil jeg gerne i tilslutning til det, statsministeren sagde om den økonomiske situation og om den økonomiske politik, sige, at når man skal vurdere, hvordan vores situation er, så er det rigtigt, at der både er positive og negative sider; ingen vil benægte hverken det ene eller det andet. Det er også rigtigt, at de to problemer, vi i ganske særlig grad står over for at skulle søge løst, er dels en bekæmpelse af inflationen, dels en forbedring af vores løbende betalingsbalance i forhold til udlandet.

Med hensyn til den inflatoriske udvikling synes jeg dog, det er nødvendigt at gøre opmærksom på, at den inflationsgrad, som vi kan konstatere for Danmarks vedkommende, ikke afviger fra inflationsgraden i de lande, vi normalt sammenligner os med, og som vi har den største del af vores samhandel med. Efter oplysninger, der er meddelt i First National City Bank, og som er refereret i Politikken for i går, viser det sig, at Danmark ligger nogenlunde i gennemsnittet af de prisstigninger, der er indtruffet i indværende kalenderår. En række lande har større prisstigninger, og en række lande har mindre prisstigninger. Det vil sige, at i den side af vores inflationsproblem, som hedder konkurrenceforholdet over for udlandet, kan man ikke sige at der ligger noget faretruende. Det, der er det meget ubehagelige ved den inflatoriske udvikling her som andre steder, er de virkninger, den har på vore interne forhold, vores indenlandske forhold, vores sociale fordeling, og dér understreger jeg de bemærkninger, der er gjort i statsministerens mundtlige åbningstale, at en inflatorisk udvikling jo først og fremmest er til glæde for besidderne af fast ejendom.

Dette, at vi har nogenlunde den samme inflationsgrad som de lande, vi ellers betragter os som værende økonomisk set i familie med, betyder ikke, at man ikke må være opmærksom på problemet også ud fra et almindeligt internationalt perspektiv. Men det betyder, at her ligger et fælles problem, og derfor er spørgsmålet da også taget op til drøftelse inden for EEC, inden for De europæiske Fællesskaber, hvor vi antagelig i lø-